

[Edvard Sørensen.]

være af den Opfattelse, at Fortolkningen er afgjort i Strid med Lovens Bestemmelser.

Vi har altid hørt, at Socialreformen vilde betyde en stærk Forenkling, men paa den Maade, den føres ud i Livet, vil det blive vanskeligt at finde Forenklingen. Det yderligere Arbejde, der paalægges de sociale Udvalg og Amtskontorerne, er meget stort; det vilde være gavnligt for alle Parter, at der skete adskillige Ændringer her. Jeg tror, det bliver nødvendigt at holde igen paa Centralisationen og lægge mere Afgørelse ud til de enkelte Amtsråd. Dette, at alt skal samles og gennemgaaes i Socialministeriet, fører ogsaa til, at dette Ministerium overbebyrdes med Arbejde, vi ser jo, hvordan Socialministeren Gang paa Gang møder med Krav om flere Embedsmænd, nye Direktører o. s. v. Men det er en af de beklagelige Ting for Tiden, at alt skal samles i København, alt skal drages ind fra Provinsen; jeg forstaar godt, at der fra Provinsen rejser sig en skarp Protest mod denne Tendens.

Jeg skal nævne et af de Steder, hvor en Forenkling i Arbejdet kunde foretages, og jeg tror endda, at Socialministeren vilde høste Tak, hvis der skete en Ændring her. Det, jeg tænker paa, er Regnskabsaflæggelsen og Revisionen. I Henhold til Socialministeriets Bekendtgørelse af 28. Juni 1934 angaaende den kritiske Revision af Kommunens Udgifter i Henhold til Lov om offentlig Forsorg og Folkeforsikringsloven skal først de kommunale Revisorer kritisk gennemgaa Regnskaberne og sammenholde disse med Registranten, derefter skal Amtets Embedsmænd nøje gennemgaa det hele og faa eventuelle Fejl berigtiget, og desforuden gennemgaa Amtsrevisionen til sin Tid hele Regnskabet. Men endvidere underkaster Socialministeriet det modtagne Materiale en nøjere Prøvelse og kan udsende kritiske Revisorer til de enkelte Kommuner. Man maa sige, at det er en grundig Behandling, men ogsaa en meget dyr Behandling, en Behandling, der fordrer mange nye Embedsmænd og antagelig nye Departementer. Vi har jo set en Prøve paa, hvad vi kan vente i den Retning, i Forslaget om en Direktør for Særforsorg. Jeg vilde mene, at naar Amtets Embedsmænd under Embedsansvar har revideret og gennemgaaet Regnskaberne og Amtsrevisorerne senere kritisk har gennemgaaet det hele, maatte disse Regnskaber kunne godkendes uden nøjere Prøvelse og uden Udsendelse af ekstra Revisorer. Man faar uvilkaarlig den Opfattelse, naar

man tænker paa et Cirkulære som dette, at Socialministeren ønsker at gøre det hele saa indviklet, besværligt og dyrt, som det overhovedet er muligt.

Der har under Finanslovbehandlingen været rejst forskellige Anker mod Administrationen af Socialreformen, og ogsaa uden for denne Sal er der rejst Kritik mod Fortolkningen af denne Lov. For nylig er der afgjort en Sag i Horsens, hvor Byraadet eller det sociale Udvalg havde hævdet den Opfattelse over for nogle unge Mennesker, der søgte Understøttelse, at det i Sommermaanederne vilde være muligt for disse unge at skaffe sig noget Arbejde. Jeg synes, det var et meget rimeligt Forlangende. Hvad Afgørelse traf nu Ministeren? Den, at det ikke er de unges Sag selv at skaffe sig Arbejde, nej, det maatte de sociale Udvalg sørge for, de unge kunde bare melde sig til det sociale Udvalg, saa havde dette enten at udbetale Understøttelse eller at skaffe dem passende Arbejde. En saadan Afgørelse mener jeg vil faa farlige Konsekvenser. Naar den bliver almindelig bekendt, vil det let føre til, at ingen unge selv sørger for at faa nogen Beskæftigelse, men ganske roligt melder sig til det sociale Udvalg.

Jeg er fuldstændig enig med Landstingsmand, Borgmester Jensen-Stevns, der i en Artikel om dette Cirkulære gør opmærksom paa, at denne Fortolkning er i afgjort Modstrid med Forsorgslovens § 1, den Paragraf, der maa betragtes som Grundloven i denne Gren af vor Lovgivning. I § 1 staar der bl. a.:

„Det offentlige er forpligtet til at komme enhver til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at forskaffe sig og sine det nødvendige til Livets Ophold.“

Og i Stk. 2 staar der bl. a.:

„I andre Tilfælde er det offentlige end ikke berettiget til at komme den enkelte Borger til Hjælp.“

Hvorfra ved den højtærede Socialminister, at disse unge Mennesker ikke har været i Stand til at forskaffe sig det nødvendige til Livets Ophold? Ja, Cirkulæret siger endog udtrykkeligt, at de ikke behøver at prøve paa selv at skaffe sig Beskæftigelse, nej, det maa det sociale Udvalg sørge for. Da det nu ikke er fastslaaet, at de ikke har kunnet forskaffe sig selv det nødvendige til Livets Ophold, maa Stk. 2 træde i Kraft, hvor det forbydes at yde Hjælp i et saadant Tilfælde, det vil sige, at i Stedet for at tvinge Horsens Byraad til at udbetale Hjælp til disse unge Mennesker, maatte Socialministeren, hvis han vilde have fulgt § 1, have